

směrem na silnici se pohybující zustane na druhé straně silnice, nejsou než nepřipustným brojením proti přesvědčení soudu. Nehledíc k tomu, sprostředkoval řečený předpis silničního řádu, jehož neznalostí se stěžovatel nehájil, poznání povšechné nebezpečnosti jízdy beze světla z daleka patrného pro právní statky života, zdraví a těla lidského, takže se stěžovatel již s hlediska předpisu proň podle zaměstnání jeho závazných, které § 335 tr. zák. uvádí mezi prameny, z nichž lze pachateli nebezpečí poznati, nemůže nepředvídatelností nebezpečí a škodného účinku omlouvati. Z toho, co uvedeno, plyne, že skutkový děj jest v rozsudku i ve směrech stížností dotčených zjištěn způsobem formálně bezvadným, a že i právní posouzení děje rozsudkem vyhovuje správnému výkladu zákona. Proto bylo stížnost zamítnouti.

Čís. 3245.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

Okolnost, že kdo dosáhl zápisu vlastní ochranné známky, je pro otázku trestného zásahu do cizích práv známkových bez významu i objektivně i subjektivně. Onoho trestného zásahu nedopouští se již tím, že se domáhal a domohl zápisu své známky; uvádí-li však do prodeje nebo chová-li na prodej zboží neoprávněně (t. j. bez povolení majitele známky) označené způsobem shodným nebo zaměnitelným, se starší ochrannou známkou cizí, dopouští se objektivně zásahu ve smyslu §§ 23, 25 zákona právě tak, jako kdokoliv jiný, kdo si tak počíná. Jeho případné vlastní právo známkové nemůže platiti a působiti v okruhu, zabraném starším cizím známkovým právem.

Okolnost, že se domníval, že ho ona skutečnost zápisu opravňuje užívati známky bez ohledu na její shodnost nebo zaměnitelnost se starší známkou cizí, poukazuje na právní omyl (§ 3, 233 tr. zák.).

Otázku zaměnitelnosti označení jest posuzovati s hlediska obvyklého kupitele a průměrné, obvyklé jeho dbalosti; pro něho nemusí býti za všech okolností rozhodna skutečnost, že známka je pouze slovní, kdežto nabízené zboží je označeno i jinak; záleží tu na tom, zda je zaměnitelná podoba čili nic v těch složkách obojího označení zboží, jež z něho v dojmu kupcovu převládají a jež kupce při výběru zboží vedou.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1928, Zm I 398 27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. dubna 1927, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle §§ 23 a 25 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by znovu o ní jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Rozsudek neshledává na obžalovaném viny ani po stránce objektivní, ani po stránce subjektivní. V onom směru dospívá nalézací soud ke skutkovému závěru, že mezi známkou soukromé obžalobkyně a ochrannou známkou užívanou obžalovaným není rozdíl tak nepatrného, že by obyčejným kupitelem mohl býti postřehnout jen za zvláštní pozornosti a vyslovuje skutkový závěr, že ve skutečnosti žádný kupitel nemůže býti ochrannou známkou užívanou obžalovaným uveden v ten omyl, že by, získav secí stroj vyrobený obžalovaným, se domníval, že má secí stroj »Klenot« od žalující firmy. Tento skutkový závěr opírá rozsudek o zjišťovací výrok, že, kdežto ochranná známka žalující firmy spočívá výhradně ve slově »Klenot«, záleží naopak ochranná známka obžalovaného ve vyobrazení secího stroje a pod tímto jsou vytištěna slova »Klenotka — Růžička«. Poněvadž rozsudek předpokládá, že obžalovaný užíval v obchodě ochranné známky proň zapsané, mohly býti předmětem porovnávání známky, jak jsou zapsány, a stačí jen připomenouti, že ovšem jinak nesejde na tom, zda a jakou známku má zapsanu obžalovaný, nýbrž na tom, zda dával do prodeje nebo choval na prodej zboží označené (neoprávněně) známkou, již výhradně užívati jest oprávněn někdo jiný (§ 23 zák. na ochr. známek), nebo zboží označené způsobem zaměnitelným s hlediska obvyčejného kupitele za obvyčejné pozornosti se známkou pro jiného chráněnou (§ 25 téhož zákona). Okolnost, že obžalovaný dosáhl zápisu vlastní ochranné známky, je pro otázku trestného zásahu do cizích práv známkových bez významu objektivně i subjektivně. Objektivně proto, že zápisem do rejstříku známek nabývá chráněný výlučného práva na užívání zapsané ochranné známky (§§ 2, 13, 19 zák. o ochr. známek), a na jeho zákonnou ochranu (§§ 23—25) a práva toho nemůže býti zbaven nebo v něm omezen zápisem shodné nebo zaměnitelné známky (pro stejný druh zboží) pro jiného. Zápisem takové známky nabývá nový chráněný sice práva výlučně jí užívati potud, že je sám chráněn proti zásahům třetích osob, avšak uvádí-li do prodeje nebo chová-li na prodej zboží neoprávněně (t. j. bez povolení majitele známky) označené způsobem shodným nebo zaměnitelným se starší ochrannou známkou cizí, dopouští se objektivně zásahu ve smyslu §§ 23, 25 právě tak, jako kdokoliv jiný, kdo si tak počíná. Jeho případné vlastní právo známkové nemůže platiti a působiti v okruhu, zabraném starším cizím známkovým právem (srovnej Abel, System des österreichischen Markenrechtes, str. 170 a Feigl, Das Markenschutzgesetz, str. 36). Ovšem není známkové právo chráněného porušeno ve smyslu §§ 23—25 již zápisem nové známky, byť shodné nebo zaměnitelné, neboť takový zápis není ani označováním zboží, ani jeho dáváním do oběhu, nebo chováním na prodej a jest proto bezpodstatný názor zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně, že se obžalovaný dopustil trestného zásahu do jejích známkových práv již tím, že se domáhal a domohl zápisu své známky. Po stránce subjektivní jest okolnost, o níž je řeč, bez významu proto, že případné domnění majitele další zapsané, shodné nebo zamě-

nitelné známky, že ho skutečnost zápisu opravňuje užívatí známky bez ohledu na její shodnost nebo zaměnitelnost se starší známkou cizí, jemu známou, nebo jím předpokládanou, nestačilo by ho vyvinuti, nejsouc než podle §§ 3 a 233 tr. zák. bezvýznamným omylem v právním oboru, jež dlužno řaditi k právu trestnímu, pokud jeho úprava je podkladem trestních sankcí (srov. Abel na str. 286 a násl.). Řečenému předpokladu rozsudku o nezaměnitelnosti označení obžalovaným používaného se známkou soukromé obžalobkyně vytyká stížnost důvodně právní vadnost proto, že nalézací soud otázku správně neposoudil a nedořešil. Rozsudek si případně uvědomuje, že jest mu otázku zaměnitelnosti obojího označení posuzovati s hlediska obvyčejného kupitele a průměrné, obvyklé jeho dbalosti. Poněvadž obvyčejný kupitel za pozornosti nikoliv obzvláštní (kteréžto pojmy mají hranice pohyblivé podle povahy zboží a druhu jeho pravidelných spotřebitelů) nekupuje podle známky tak, že by zboží nabízené porovnával co do jeho výrobního označení se známkou, jak je zapsána v rejstříku, není nalézací soud práv hledisku zákonnému, když se nestaví na stanovisko obvyčejného kupitele a průměrné jeho pozornosti, nýbrž hledá odpověď na otázku zaměnitelnosti obojího označení v porovnání obojí známky, jak je zapsána v rejstříku, a v jeho výsledcích. Soud nalézací měl si uvědomiti, že obvyčejný kupitel, nevynakládající pozornost obzvláštní, začasť nemá přesné představy o známce, podle níž nicméně chce koupiti, že s druhé strany nevěnuje pozornosti veškerým podrobnostem označení nabízeného zboží, a že takto výsledek jeho usuzování o totožnosti nebo různosti zboží spočívá na pouze přibližném porovnávání výsledných dojmů ze známky a z označení zboží, jež vidí před sebou. Důsledně nemusí proň býti za všech okolností rozhodna skutečnost, že známka je pouze slovní, kdežto nabízené zboží je označeno i jinak. Záležeti bude tu na tom, zda je činem zaměnitelná podoba v těch složkách obojího označení zboží, jež z něho v dojmu kupitelovu převládají a jež kupitele při výběru zboží vedou. Měl tedy soud nalézací této stránce věci věnovati zjišťovací pozornost a obojí označení s těchto hledisek podrobiti rozboru a posouzení. V tomto směru bude proto zejména též uvážiti, zda kupitel onoho druhu přikládá distinktivní význam obrazové součásti označení zboží obžalovaného (ač-li vůbec bylo na zboží samém nebo na jeho případnému obalu i této součásti skutečně užíváno), zejména vzhledem k tomu, že součást ta neznázorňuje, než zboží samo (srov. Abel str. 33). Tou dobou nevyčerpávají zjišťovací výroky nalézacího soudu všech skutkových otázek, jež tu bylo řešiti, nejsouce v pravdě vedeny správným právním hlediskem. Rozsudek nemůže proto po stránce objektivní obstáti. Nebylo by ovšem třeba zrušovati rozsudek, kdyby byl bezvadným po stránce subjektivní, t. j. kdyby byl nalézací soud správně a právem vyloučil subjektivní skutkovou podstatu trestného činu, totiž vědomost obžalovaného o zásahu, neboť tu by pak byl odůvodněn sprostňující výrok, i kdyby byl obžalovaný objektivně zasáhl do známkového práva soukromé obžalobkyně. Avšak v projednávaném případě nelze subjektivní stránku prostě odloučiti od stránky objektivní a posuzovati ji úplně samostatně

bez ohledu na stránku objektivní. Předpoklady napadeného rozsudku nejsou toho druhu, že by nemohly býti dotčeny jinakým objektivním posouzením věci, při čemž se ještě podotýká, že nalézacímu soudu, až bude uvažovati o subjektivní stránce, bude míti na paměti, že právě tato otázka jest v literatuře i judikatuře sporná (viz protichůdné názory na jedné straně Seiller, das Urheberrecht, vydání z roku 1904, stránka 145, na druhé straně Abel, System des österreichischen Markenrechtes, str. 271 a násl. a tam uvedená literatura i judikatura). Nezbyvalo tedy, než zrušiti napadený rozsudek podle § 288 čís. 3 tr. ř. a vrátiti věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl — při čemž bude ovšem nutno, vyřešiti především již v první stoličce nadhozenou otázku vyloučení žalobního práva podle § 530 tr. zák.).

Čís. 3246.

Porušení nebo nešetření předpisů některého z paragrafů v čís. 4 § 344 tr. ř. citovaných zakládá zmatečnost rozsudku jen potud, pokud jde o ta jich ustanovení, k nimž se právě vztahuje pohrůžka zmatečnosti; tomu tak není při předpisu prvního odst. § 247 tr. ř.; není proto ohroženo zmatečností, byli-li za souhlasu stran svědci hromadně vzati do přísahy, ani, nebyl-li znalec přítomen celému líčení, dostaviv se k němu teprve ke konci (§ 241 odst. druhý tr. ř.).

(Rozh. ze dne 30. srpna 1928, Zm II 304/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Olomouci z 8. června 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy úkladné podle §§ 134, 135 čís. 1 tr. zák. a přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. zák.

Důvody:

S hlediska § 344 čís. 4 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost jako zmatek, že byl porušen předpis § 247 odst. první tr. ř., ani nebyli vzati do přísahy svědci jednotlivě, nýbrž hromadně. Z opraveného protokolu o hlavním přelíčení vyplývá, že po přísaze porotců byli dostavivší se svědci, byvše upozorněni předsedou na svatost přísahy, kterou jim bude vykonati, za souhlasu veřejného obžalobce i obhájce po zjištění jich generalií hromadně vzati do přísahy, načež přikročeno ke čtení spisu obžalovacího a po něm k výsledku obžalovaného i svědků. § 344 čís. 4 tr. ř. ohrožuje zmatečností, byl-li v hlavním přelíčení porušen neb zanedbán předpis, jehož šetření zákon výslovně ukládá pod zmatečností, při čemž poukazuje